

Ἡ μητρότητα ὡς διακονία τῆς γυναίκα (Ἅγιος Σωφρόνιος Σαχάρωφ)

[Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ἁγ. Σωφρόνιος Ἀγιορείτης-Ἑσσεξ \(Σαχάρωφ\) / Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ὁρθοδοξία και Ὁρθοπραξία](#)

Ἡ θέση τῆς γυναίκα κατὰ τοὺς περασμένους αἰῶνες ἦταν ἐξαιρετικὰ δύσκολη, ἐνῶ ἀκόμη ὡς τὶς ἡμέρες μας δὲν ἔχει πλήρως τακτοποιηθεῖ. Σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδά της ζωῆς τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἀποδεικνύεται ὑπερβολικὰ πολύπλοκο· καὶ στὸ ἐπίπεδο τῆς κρατικῆς νομοθεσίας, καὶ στὸ ἐπίπεδο τῆς δομῆς τῆς κοινωνίας, καὶ στὸ ἐπίπεδό τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς μορφώσεως, καὶ στὸ ἐπίπεδο τέλος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Πολλὰ ἔχουν ἀλλάξει κατὰ τὶς τελευταῖες δεκαετίες· ἀπὸ πολλὰς ἀπόψεις ἡ γυναίκα ἀπέκτησε θέση ἀσύγκριτα καλύτερη ἀπὸ τὴν προηγούμενη, ἀλλὰ ὡστόσο δὲν ἔχει βρεῖ τὴ θέση της στὴν κοινωνία· δὲν ἔχει βρεθεῖ πραγματικὰ τὸ σωστὸ μέτρο γιὰ τὴν ἀξιολόγησή της.

Κατὰ τοὺς προηγούμενους αἰῶνες ὁ ἄνδρας ἦταν ὁ νομοθέτης, ὁ κύριος. Ἡ γυναίκα ὅμως συχνὰ ἦταν ὑπερβολικὰ ὑποβιβασμένη, καὶ κατὰ τὴν ἀναζήτηση ἀλήθειας καὶ δικαιοσύνης ὅλοι ὅσοι ἐπιθυμοῦσαν βελτίωση τῆς θέσεως τῆς γυναίκας εἶχαν τὴ σκέψη: νὰ τὴν ἐξισώσουν στὰ δικαιώματα μὲ τὸν ἄνδρα σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα. Ἡ ὁδὸς αὐτὴ ἔδωσε ὑπέροχους καρπούς. Πολλὲς γυναῖκες ἀπέκτησαν μεγάλη μόρφωση, κατέχουν ὑπεύθυνες θέσεις στὴν κρατικὴ μηχανή, ἄρχισαν νὰ διαδραματίζουν ἱστορικὸ ρόλο συμμετέχοντας στὶς ἐκλογὲς κυβερνήσεων. Στὴν οἰκογένεια ἐπίσης ἡ θέση τῆς γυναίκας ἄλλαξε πρὸς ὄφελός της.

Πραγματικά, ὅλα αὐτὰ ἔτσι εἶναι. Ἀλλὰ μποροῦμε ἄραγε νὰ θεωρήσουμε λυμένα τὰ προβλήματα ὄχι μόνο τῆς ἐργασίας τῆς γυναίκας, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τῆς οἰκογενειακῆς θέσεώς της; Ἡ πείρα τῆς ἱστορίας ἔδειξε ὅτι τὸ τεράστιο σῶμα τῆς ἀνθρωπότητας ἀποτελεῖται ἀπὸ κύτταρα, καὶ ἓνα τέτοιο κύτταρο εἶναι ἡ οἰκογένεια. Στὸ μέτρο πὸν τὰ κύτταρα εἶναι ὑγιῆ ὑγιαίνει καὶ τὸ σῶμα.

Συνεπῶς ἡ ὑγεία στὸ τεράστιο σῶμα τῆς ἀνθρωπότητας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ὑγεία τοῦ κυττάρου τοῦ σώματος αὐτοῦ, τῆς οἰκογένειας. Μποροῦμε ἄραγε νὰ θεωρήσουμε τὴ σύγχρονη θέση της ὡς εὐτυχῆ; Λόγω τοῦ ὅτι ἡ γυναίκα γίνεται οἰκονομικὰ ἐντελῶς ἀνεξάρτητη, ἐργαζόμενη ὅπως ἐργάζεται κάθε ἄνδρας, πλήθυναν οἱ διαλύσεις τῶν οἰκογενειῶν, δηλαδὴ τὰ διαζύγια. Καὶ στὴν περίπτωση

πού δεν υπάρχει διάλυση τῆς οἰκογένειας, ὅταν ἀναγκάζεται νὰ ἐργασθεῖ ἡ γυναίκα ἐκτὸς σπιτιοῦ, πάλι ὑποφέρει ἡ οἰκογένεια, ἐφόσον γιὰ τὰ παιδιὰ δεν ὑπάρχει στὸ σπίτι πλέον οὐσιαστικὰ οὔτε πατέρας οὔτε μητέρα. Τὰ παιδιὰ μένουν ἀρκετὴ ὥρα μόνα τους ἢ ἀνατρέφονται ἀπὸ συγγενικὰ ἢ ξένα χέρια ἢ ἀνατίθενται σὲ σχολεῖα γιὰ τὴν ἀνατροφή τους. Βασικὰ ὅμως στεροῦνται τῆς μητρικῆς στοργῆς[1].

Ἄν ἡ γυναίκα ἐργάζεται ἐξίσου μὲ τὸν ἄνδρα, τότε πάλι καταργεῖται ἡ δικαιοσύνη, ἐπειδὴ ἡ γυναίκα στὴν οἰκογένεια, παράλληλα μὲ τὴν ἐργασία, βαστάζει καὶ ἄλλα βάρη, ἐπιπρόσθετα καθήκοντα, ἐπειδὴ ἀκριβῶς αὐτὴ εἶναι ἡ μητέρα τῶν παιδιῶν. Θὰ νόμιζε κάποιος ὅτι, ἐπειδὴ ἡ γυναίκα βαρύνεται ἀπὸ μεγαλύτερες εὐθύνες καὶ ἀσκεῖ πολυπλοκότερο ρόλο, σὲ αὐτὴν πρέπει νὰ ἀνήκει τὸ προνόμιο νὰ «κατευθύνει» τὴν οἰκογένεια. Ἀσφαλῶς κάποιος πρέπει νὰ κατευθύνει τὴν οἰκογένεια, ὅπως καὶ κάθε ἄλλο ἀνθρώπινο καθίδρυμα. Ἔτσι, σὲ πολλὲς οἰκογένειες ἀνακύπτει ἡ πάλη γιὰ ἐξουσία, πού πολὺ συχνὰ γίνεται καταστροφικὴ γιὰ τὴν οἰκογένεια. Συνεπῶς, ὅπου καὶ ἂν στρέψουμε τὴν προσοχή μας, παντοῦ βλέπουμε ὑπερβολικὰ πολὺπλοκα προβλήματα, καὶ δεν πλησιάσαμε ἀκόμη στὴν ἐπίλυσή τους.

Ἔκανα τὶς λίγες αὐτὲς παρατηρήσεις, γιὰ νὰ δῶ τὰ πράγματα ἔτσι ὅπως τὰ βλέπει ἡ πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων. Νομίζω ὅμως ὅτι ἐμεῖς ὡς χριστιανοὶ βλέπουμε ἀκόμη καὶ ἐκεῖνα πού οἱ ἄλλοι δεν προσέχουν. Θεωροῦμε ὅτι τὸ σπουδαιότερο θέμα γενικὰ γιὰ κάθε ἄνθρωπο εἶναι τὸ ἐρώτημα: Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος; Ποιὸς εἶναι ὁ προορισμὸς του; Γιατί καὶ γιὰ ποιὸν λόγο ἐμφανίστηκε στὸν κόσμο; Ποιὸς σκοπὸς ὑπάρχει μπροστὰ του; Ποιὸ εἶναι τὸ νόημα τῆς ὑπάρξεώς του; Ἄν δεν ἀπαντήσουμε στὰ ἐρωτήματα αὐτά, δεν θὰ μπορέσουμε ποτὲ νὰ λύσουμε τὰ προβλήματα πού ἀντιμετωπίζουμε· οὔτε σὲ ἓνα ἐπίπεδο. Εἶναι ἀδύνατον γιὰ παράδειγμα νὰ ἐπιτύχουμε ἀληθινὰ δίκαια δομὴ τῆς κοινωνίας χωρὶς τὴ γνώση αὐτῆ. Δεν μποροῦμε νὰ λύσουμε τὸ πρόβλημα τῆς κρατικῆς ὀργανώσεως, ἂν δεν ἔχουμε ἀπάντηση στὸ κύριο αὐτὸ ἐρώτημα. Ὅλη ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας γράφεται μὲ ἄσκοπη περιδίνηση, παράλογους πολέμους, ἀδίκη καταπίεση τοῦ ἰσχυροῦ ἐπάνω στὸν ἀσθενῆ, ὅπως βλέπουμε στὸν ζωϊκὸ κόσμο. Συνεπῶς, τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος; Τὴν ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα αὐτὸ τὴν παίρνουμε ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή: «Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπο, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ... ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς» (Γέν. 1,27). Καὶ λίγο πιὸ κάτω διαβάζουμε: «Ἐπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν» (Γέν. 2,7).

Ἄν λοιπὸν ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα ὡς ἐνιαία ἀνθρωπότητα, τότε εἶναι φυσικὸ ὅτι τὸ θέλημα τῆς σχέσεως μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ

γυναικὸς ἦταν καὶ θὰ εἶναι πάντοτε ἓνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ζωτικὰ θέματα. Ἄν στρέψουμε τὴν προσοχή μας στὰ φυσικὰ χαρίσματα τῆς γυναίκας καὶ τὰ συγκρίνουμε μὲ τὰ ἀντίστοιχά τους στὸν ἄνδρα, θὰ δοῦμε ἀπὸ τὴν μακρόχρονη πείρα ὅτι τὰ χαρίσματα αὐτὰ εἶναι ποικίλα· κάποτε συμπίπτουν, ἐνῶ κάποτε γίνονται συμπληρωματικὰ τὸ ἓνα τοῦ ἄλλου. Γνωρίζουμε ἐπίσης ἀπὸ τὴν ἱστορία καὶ ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή ὅτι στὴν Ἀνατολή, ὅπου γεννήθηκαν ὅλες οἱ μεγάλες θρησκείες, ἡ κυριότητα τοῦ ἄνδρα ἐπάνω στὴ γυναίκα ἦταν ὑπερβολικὰ ἰσχυρή. Ἡ γυναίκα στὴ συνείδηση τῆς Ἀνατολῆς ἦταν κατὰ κάποιον τρόπο κατώτερο ὄν. Ἀκόμη καὶ στὸ Εὐαγγέλιο βλέπουμε παρόμοια χωρία, ὅπως γιὰ παράδειγμα: «Οἱ δὲ ἐσθίοντες ἦσαν ἄνδρες ὡσεὶ πεντακισχίλιοι χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων» (Μάτθ. 14,21). Ἐλάμβαναν ὑπ' ὄψιν μόνο τοὺς ἄνδρες, ἐνῶ τὶς γυναῖκες οὔτε καν τὶς μετροῦσαν. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸ βλέπουμε μόνο στὴν Ἀνατολή.

Ἐτυχε νὰ διαβάσω, ὅταν ἦμουν νέος, κάποιες στατιστικὲς ποὺ ἔκαναν μερικοὶ Γερμανοὶ μορφωμένοι ἄνθρωποι γιὰ τὸν ρόλο τοῦ ἄνδρα καὶ τὸν ρόλο τῆς γυναίκας στὴν ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ. Οἱ πολυμαθεῖς αὐτοὶ Γερμανοὶ παρουσίαζαν τὰ κατορθώματα τοῦ ἄνδρα ὡς ἄκρως σημαντικὰ (παρομοιάζοντας τὰ ὡς ὄρη ὑψηλά), ἐνῶ ἀπὸ τὰ κατορθώματα τῆς γυναίκας σημείωναν μόνο μερικὰ ποὺ οὕτως ἢ ἄλλως γράφτηκαν στὴν ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ.

Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ παρεξήγηση αὐτὴ ἐμφανίστηκε ὡς συνέπεια τῆς ἀπώλειας τῆς συνειδήσεως ἐκείνης, ποὺ περιέχεται στὴ Γραφή: «Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα Θεοῦ ... ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς» (Γέν. 1,27). Αὐτὸ τὸ ξεχνοῦν ὄχι μόνο οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἴδιες οἱ γυναῖκες. Γιὰ νὰ διορθώσουμε λοιπὸν τὴ ζωὴ μας σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδά της, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν οἰκογένεια, ὀφείλουν οἱ γυναῖκες νὰ ἀνυψωθοῦν μὲ τὸ πνεῦμα καὶ νὰ φανερώσουν στὸν κόσμον τὴν ἀύθεντικὴ ἀξία τους, τὸν ὑψηλὸ ρόλο τους. Γιὰ τὴν χριστιανικὴ Ἐκκλησίαν τὸ θέμα τοῦ ρόλου τῆς γυναίκας γίνεται κάθε χρόνο διαρκῶς ὀξύτερο.

Βλέπουμε ότι στις χώρες όπου ο άθεος κομμουνισμός διεξάγει άνοικτή πάλη έναντίον τής Έκκλησίας με τήν έφαρμογή κάθε είδους έκβιασμών, διασώζει τήν Έκκλησία ή άνδρεία τών γυναικών, ή αυτοθυσία τους, ή έτοιμότητά τους για κάθε είδους παθήματα. Παντοῦ παρατηροῦμε ότι οί γυναΐκες στις Έκκλησίες άποτελοῦν τὸ μεγαλύτερο ποσοστό. Μποροῦμε νὰ ποῦμε ότι στις Έκκλησίες κατὰ τις άκολουθίες οί γυναΐκες συνιστοῦν τήν πλειονότητα, κάποτε τὰ τρία τέταρτα, κάποτε ὅμως καὶ περισσότερο. Ἐν τῶρα ὅλες οί γυναΐκες άποχωροῦσαν άπό τήν Έκκλησία, τότε αὐτή δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρχει, γιατί οί άνδρες πὸν έκπληρώνουν ὑψηλή ποιμαντική διακονία, κατέχοντας ὑψηλές ιεραρχικές θέσεις, θὰ ἔμεναν ὀλιγάριθμοι καί, με άπλὰ λόγια, θὰ ἦταν γι' αὐτοῦς άπό ὑλικῆς πλευρᾶς άδύνατον νὰ διατηρήσουν τήν Έκκλησία.

Συνεπῶς ὁ ρόλος τής γυναΐκας στὴν Έκκλησία εἶναι μέγας, καὶ ὅλοι μας πρέπει νὰ σκεφτοῦμε τὸ φαινόμενο αὐτό. Στὴ χριστιανική μας διδασκαλία γιὰ τὸν άνθρωπο, μιλώντας θεολογικά, ή γυναΐκα παρουσιάζεται στὸ ἴδιο άκριβῶς μέτρο ὡς άνθρωπος, ὅπως καὶ ὁ άνδρας. Οί δυνατότητες τής διακονίας τής μέσα στὴν ἱστορία εἶναι άπεριόριστες. Τὸ γεγονός ὅτι ὁ Θεὸς Λόγος σαρκώθηκε άπό Γυναΐκα καταδεικνύει ὅτι ή γυναΐκα δὲν εἶναι καθόλου μειωμένη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ἐδῶ ὅμως θέλω νὰ έκφράσω τὸ βασικότερο νόημα τής ὁμιλίας μου. Ὅλα, ὅσα εἶπα μέχρι τὴ στιγμή αὐτή, ἦταν μόνο εἰσαγωγικά, γιὰ νὰ σταθοῦμε ὅλοι σὲ σαφῆ πορεία σκέψεως. Ἐν μιᾶμε γιὰ τὴ μεγάλη σπουδαιότητα τής γυναΐκας, τότε καὶ οί ἴδιες οί γυναΐκες ὀφείλουν νὰ δικαιώσουν τὴ σπουδαιότητά τους αὐτή· νὰ δικαιώσουν τὸν ἑαυτό τους σὲ ὅλα τὰ επίπεδά τής ζωῆς τής ανθρωπότητας. Τὸ οὔσιωδέστερο ὅμως γι' αὐτὲς ἔργο, τὸ σπουδαιότερο λειτουργημά τους, εἶναι ἡ Μητρότητα: «Καὶ έκάλεσεν Ἄδὰμ τὸ ὄνομα τής γυναικὸς αὐτοῦ Ζωή, ὅτι αὐτὴ μήτηρ πάντων τῶν ζώντων» (Γέν. 3,20). Γιὰ νὰ άνυψώσουν τὴν ανθρωπότητα οί γυναΐκες, πρέπει νὰ φέρνουν στὸν κόσμον παιδιὰ με τὸν τρόπο πὸν μᾶς διδάσκει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἐπάρχουν ὅμως δύο εἶδη γεννήσεως· τὸ ἕνα κατὰ σάρκα, τὸ ἄλλο κατὰ πνεῦμα. Ὁ Χριστὸς εἶπε στὸν Νικόδημο: «Τὸ γεγενημένον έκ τής σαρκὸς σάρξ ἐστι, καὶ τὸ γεγενημένον έκ τοῦ Πνεύματος πνεῦμα ἐστι. Μὴ θαυμάσης ὅτι εἶπον σοί, δεῖ ὑμᾶς γεννηθῆναι Ἐνωθεν» (Ἰωάν. 3,6-7).

Ἐπειδὴ οί γυναΐκες τής ἐποχῆς μας ἔχασαν τὴν ὑψηλὴ αὐτὴ συνείδηση, ἄρχισαν νὰ γεννοῦν προπαντὸς κατὰ σάρκα. Τὰ παιδιὰ μας ἔγιναν άνίκανα γιὰ τὴν πίστη. Συχνὰ άδυνατοῦν νὰ πιστέψουν ὅτι εἶναι εἰκόνα τοῦ Αἰωνίου Θεοῦ. Ἡ μεγαλύτερη άμαρτία στις ἡμέρες μας ἔγκειται στὸ ὅτι οί άνθρωποι βυθίστηκαν στὴν άπόγνωση καὶ δὲν πιστεύουν πια στὴν Ἄνάσταση. Ὁ θάνατος τοῦ ανθρωποῦ έκλαμβάνεται άπό αὐτοῦς ὡς τελειωτικὸς θάνατος, ὡς έκμηδένηση, ἐνῶ πρέπει νὰ θεωρεῖται ὡς στιγμή άλλαγῆς τής μορφῆς τής ὑπάρξεώς μας· ὡς ἡμέρα γεννήσεώς μας στὴν

άνωτερη ζωή, σὲ ὀλόκληρο πλέον τὸ πλήρωμα τῆς ζωῆς ποὺ ἀνήκει στὸν Θεό. Ἀλήθεια, τὸ Εὐαγγέλιο λέει: «Ὁ πιστεύων εἰς τὸν Υἱὸν ἔχει ζωὴν αἰώνιον· ὁ δὲ ἀπειθῶν τῷ Υἱῷ οὐκ ὄψεται ζωὴν» (Ἰωάν. 3,36). «Ἄμην ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ... ὁ πιστεύων τῷ Πέμψαντί Με ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν» (Ἰωάν. 5,24). «Ἄμην ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἔὰν τις τὸν λόγον τὸν Ἐμὸν τηρήσῃ, θάνατον οὐ μὴ θεωρήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα» (Ἰωάν. 8,51). Παρόμοιες λοιπὸν ἐκφράσεις μπορούμε νὰ ἀναφέρουμε πολλές.

Συχνὰ ἀκούω ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους: Πῶς ἢ γιατί συμβαίνουν ὅλα αὐτά; Γιατί ἡ πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων ἔχασε τὴν ἱκανότητα νὰ πιστεύει; Δὲν εἶναι ἄραγε ἡ νέα ἀπιστία συνέπεια τῆς εὐρύτερης μορφώσεως, ὅταν αὐτὸ ποὺ λέει ἡ Γραφή γίνεται μύθος, ἀπραγματοποίητο ὄνειρο;

Ἡ Πίστη, ἡ ἱκανότητα γιὰ τὴν πίστη, δὲν ἐξαρτᾶται πρωτίστως ἀπὸ τὸν βαθμὸ μορφώσεως τοῦ ἀνθρώπου. Πράγματι παρατηροῦμε ὅτι στὴν ἐποχὴ μας, κατὰ τὴν ὁποία διαδίδεται ἡ μόρφωση, ἡ πίστη ἐλαττώνεται, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε οὐσιαστικὰ νὰ συμβαίνει τὸ ἀντίθετο· ὅσο δηλαδὴ πλατύτερες γίνονται οἱ γνώσεις τοῦ ἀνθρώπου, τόσο περισσότερες ἀφορμὲς ἔχει γιὰ νὰ ἀναγνωρίζῃ τὴ μεγάλη σοφία τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου. Σὲ τί λοιπὸν συνίσταται ἡ ρίζα τῆς ἀπιστίας;

Πρὶν ἀπ' ὅλα ὀφείλουμε νὰ ποῦμε ὅτι τὸ θέμα αὐτὸ εἶναι πρωτίστως ἔργο τῶν γονέων, τῶν πατέρων καὶ τῶν μητέρων. Ἄν οἱ γονεῖς φέρονται πρὸς τὴν πράξη τῆς γεννήσεως τοῦ νέου ἀνθρώπου μὲ σοβαρότητα, μὲ τὴ συνείδηση ὅτι τὸ γεννώμενο βρέφος μπορεῖ νὰ εἶναι ἀληθινὰ «υἱὸς ἀνθρώπου» κατ' εἰκόνα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου, δηλαδὴ τοῦ Χριστοῦ, τότε προετοιμάζονται γιὰ τὴν πράξη αὐτὴ ὅχι ὅπως συνήθως γίνεται αὐτό. Νὰ ἓνα ὑπέροχο παράδειγμα· ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ προσεύχονταν γιὰ πολὺ καιρὸ νὰ τοὺς χαρισθεῖ τέκνο ... Καὶ τί συνέβη λοιπόν; «Ἦφθη δὲ αὐτῷ (τῷ Ζαχαρίᾳ) ἄγγελος Κυρίου ἐστῶς ἐκ δεξιῶν τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ θυμιάματος. Καὶ ἐταράχθη Ζαχαρίας ἰδὼν, καὶ φόβος ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτόν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ ἄγγελος· μὴ φοβοῦ, Ζαχαρία· διότι εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου, καὶ ἡ γυνὴ σου Ἐλισάβετ γεννήσει υἱὸν σοί, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰωάννην· καὶ ἔσται χαρὰ σοὶ καὶ ἀγαλλίασις, καὶ πολλοὶ ἐπὶ τῇ γεννήσει αὐτοῦ χαρήσονται. Ἔσται γὰρ μέγας ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ... καὶ Πνεύματος Ἁγίου πλησθήσεται ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ, καὶ πολλοὺς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐπιστρέψει ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτῶν» (Λούκ. 1,11-16).

Βλέπουμε μάλιστα στη συνέχεια ότι ο Ιωάννης, εύρισκόμενος ακόμη στην κοιλιά της μητέρας του, αναγνώρισε την επίσκεψη της μητέρας του Χριστού, σκίρτησε από χαρά και η χαρά του μεταδόθηκε στη μητέρα του. Τότε εκείνη γέμισε με προφητικό Πνεῦμα (βλ. Λούκ. 1,40-41). Άλλο παράδειγμα είναι η προφήτιδα Άννα (βλ. Λούκ. 2,36).

Έτσι και τώρα· αν οι πατέρες και οι μητέρες θα γεννοῦν παιδιά συναισθανόμενοι την ἄκρα σπουδαιότητα τοῦ ἔργου αὐτοῦ, τότε τὰ παιδιά τους θα γεμίζουν ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιο, ἤδη ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς μητέρας· καὶ ἡ πίστη στὸν Θεό, τὸν Δημιουργὸ τῶν ἀπάντων, ὡς πρὸς τὸν Πατέρα τους, θὰ γίνεῖ γι' αὐτὰ φυσική, καὶ καμία ἐπιστήμη δὲν θὰ μπορέσει νὰ κλονίσει τὴν πίστη αὐτή, γιατί «τὸ γεννώμενον ἐκ Πνεύματος πνεῦμα ἐστίν». Ἡ ὑπαρξη λοιπὸν τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐγγύτητά Του σὲ μας εἶναι γιὰ μία τέτοια ψυχὴ ὀφθαλμοφανὲς γεγονός. Καὶ ἡ ἀπιστία τῶν πολυμαθῶν ἢ τῶν ἀμαθῶν στὰ μάτια τῶν τέκνων αὐτῶν τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι ἀπλῶς ἀπόδειξη ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν γεννήθηκαν ἀκόμη Ἄνωθεν, καὶ ἀκριβῶς ἐξαιτίας τοῦ γεγονότος αὐτοῦ δὲν πιστεύουν στὸν Θεό, διότι εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου σάρκα, γεννημένοι ἀπὸ σάρκα.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἀποτελεῖ πραγματικὸ πρόβλημα γιὰ τὴν Ἐκκλησία, τὸν προορισμὸ της, εἶναι τὸ πῶς νὰ πείσει τοὺς ἀνθρώπους ὅτι εἶναι ἀληθινὰ τέκνα καὶ θυγατέρες τοῦ αἰωνίου Πατρός· πῶς νὰ δείξει στὸν κόσμο τὴ δυνατότητα μίας ἄλλης ζωῆς, ὅμοιας πρὸς τὴ ζωὴ τοῦ Ἰδίου τοῦ Χριστοῦ, ἢ τὴ ζωὴ τῶν προφητῶν καὶ τῶν ἁγίων. Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ φέρει στὸν κόσμο ὄχι μόνο τὴν πίστη στὴν ἀνάσταση, ἀλλὰ καὶ τὴ βεβαιότητα γι' αὐτήν. Τότε περιττεύει ἡ ἀπαίτηση γιὰ ὁποιοσδήποτε ἄλλες ἠθικιστικὲς διδασκαλίες.

Παραπομπή

[1] Βέβαια, αὐτὸ δὲν ἰσχύει ἀπόλυτα, διότι πολλὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴ σχέση τῶν γονέων μεταξὺ τους, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴ σχέση ποὺ ἔχουν μὲ τὰ παιδιά ὅταν ἐπιστρέφουν στὸ σπίτι μετὰ τὴν ἐργασία, ἀπὸ τὴ συμπάρασταση-βοήθεια τοῦ συζύγου στὶς ἐνδοοικογενειακὲς ἀπαιτήσεις, ἀπὸ τὴν ὑπαρξη συγγενικῶν προσώπων ποὺ εἶναι σὲ θέση καὶ μὲ ἀγάπη διατίθενται νὰ βοηθήσουν κλπ. Καὶ φυσικά, δὲν μιλάμε γιὰ τὴν περίπτωση ποὺ ὑπάρχει ἐπιτακτικὴ ἢ ἀνάγκη νὰ ἐργαστεῖ ἡ μητέρα.

Πηγή: agiazoni.gr